

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/42/2021
Identifikačné číslo spisu:	5714209036
Dátum vydania rozhodnutia:	19.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5714209036.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti SAT spol. s r.o., so sídlom M. R. Štefánika 16, Martin, IČO: 30 228 077, proti žalovanej obchodnej spoločnosti T-systém, s.r.o. so sídlom Banskobystrická 7403/4, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 44 685 955, zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL, s.r.o., Na Hrebienku 40, Bratislava, IČO: 36 677 175, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Cb/131/2014, o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. januára 2021 č. k. 14Cob/48/2020-806, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má proti žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Martine (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 30. septembra 2016 č. k. 17Cb/131/2014-415 v znení opravných uznesení určil, že žalobkyňa je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. M., zapísanej Okresným úradom v Martine, odbor katastrálny na LV č. XXXX ako stavba súp. č. XXXX na parc. registra C č. 459/7 a tiež nehnuteľností a to pozemkov parc. registra C č. 459/8 vo výmere 897m², zastavané plochy a nádvoria a parc. registra C č. 459/7 o výmere 484 m² zastavané plochy a nádvoria a rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanej právo na 100%-tnú náhradu účelne vynaložených trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že predmetom tohto konania, ktoré sa začalo ešte za účinnosti O.s.p., bola žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa § 80 písm. c/ O.s.p. a to určovacia žaloba s tým, že pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu, žalobca uviedol, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol na základe odstúpenia od kúpnej zmluvy zo dňa 1.júna 2004 s tým, že Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5C/115/04-80 určil, že žalobca je výlučným vlastníkom vyššie citovaných nehnuteľností. Následne boli nehnuteľnosti niekoľkokrát prevezené, pričom zmluvy boli vyhlásené

rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/277/2007 za neplatné s tým, že v čase podania žaloby žalovaná spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. nadobudla uvedené nehnuteľnosti v dražbe, pričom tento právny úkon žalovaná považuje za neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka a naliehavý právny záujem na určenie vlastníckeho práva má z toho dôvodu, že chce dosiahnuť, aby jej vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo opäť vyznačené v katastri nehnuteľností. Z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 5C/115/04, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13. októbra 2005 súd zistil, že spoločnosť SAT spol. s.r.o. uzatvorila so spoločnosťou MOBA REAL a.s. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti vo vlastníctve SAT spol. s.r.o., tie, ktoré sú predmetom aj tohto súdneho konania. Pretože kupujúci nezaplatil celú kúpnu cenu, ktorá mala byť vyplatená záložnému veriteľovi Moravia banka a.s., tak dňa 1. júna 2004 spoločnosť SAT spol. s.r.o. od kúpnej zmluvy odstúpila. Okresný súd Martin v rozsudku sp. zn. 5C/115/2004 určil, že spoločnosť SAT spol. s.r.o. je výlučným vlastníkom budovy, súp. č. 1019 na parc. č. 459 a pozemku parc. č. 459 o výmere 1381 m2 zastavaná plocha, v kat. území M., zapísaného na LV č. XXXX Správy katastra v Martine. Poukázal na oznámenie Okresného úradu Martin, odbor katastrálny, zo dňa 6. mája 2005, z ktorého vyplynulo, že Krajský súd v Žiline rozsudkom z 24. júla 2006 sp. zn. 10Sp/10/2006 v odôvodnení uviedol, že rozsudok Okresného súdu Martin zo 7. septembra 2005 č. k. 5C/115/04-80 je nezapisateľný do katastra nehnuteľností ako verejná listina v príslušnom záznamovom konaní.

3. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie bol toho názoru, že napriek tomu, že vlastnícke právo žalobkyne bolo určené už v roku 2005 rozhodnutím tunajšieho súdu, tak nikdy nedosiahla zápis vlastníckeho práva vo svoj prospech v katastri nehnuteľností, až do dnešného dňa a preto súd bol toho názoru, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe. Ako bolo zistené z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/277/2007, ešte počas prebiehajúceho konania vo veci 5C/115/04 spoločnosť M-REAL a.s. kúpnu zmluvou zo dňa 20. januára 2005 previedla nehnuteľnosti na kupujúceho MISTA s.r.o. Z právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/277/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 13Cob/185/2012 súd zistil, že všetky následné kúpne zmluvy, ktorými boli sporné nehnuteľnosti ďalej prevádzané, sú neplatné. Mal za preukázané, že išlo o kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 21. mája 2005 medzi predávajúcim M-REAL a.s. Martin a kupujúcim MISTA s.r.o. Žilina, kúpna zmluva zo dňa 13. mája 2005 medzi predávajúcim MISTA s.r.o. Žilina a kupujúcim SUAR s.r.o. Žilina, kúpna zmluva zo dňa 2. júna 2008 medzi predávajúcim SUAR s.r.o. Žilina a kupujúcim ORAVA SPÓLKA Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOŚCIA, kúpna zmluva zo dňa 15. októbra 2008 medzi predávajúcim ORAVA SPÓLKA Z OGRANICZONA ODPOWIEDZIALNOŚCIA a kupujúcim NOVALIS s.r.o. Bratislava. Teda všetky tieto vyššie uvedené zmluvy súd určil za neplatné. Rozsudok 18Cb/277/2007 nadobudol právoplatnosť 27. júna 2013. Vzhľadom na túto skutočnosť už neprislúchalo súdu riešiť otázku prechodu vlastníctva zo spoločnosti SAT spol. s.r.o. Martin, až po spoločnosť NOVALIS s.r.o. Bratislava.

4. Vykonaným dokazovaním a to zhodným tvrdením účastníkov konania, výsluchom svedkov, ako aj z listín a to oznámenia Okresného úradu Martin, odbor katastrálny, ďalej oznámenia o dražbe konanej dňa 10. decembra 2012, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, ako aj z osvedčenia o priebehu a vykonaní dobrovoľnej dražby mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla od spoločnosti NOVALIS s.r.o. Bratislava spoločnosť AVEC BUILDING s.r.o. Žilina a to v dobrovoľnej dražbe konanej dňa 10. decembra 2012, pričom navrhovateľom dražby bol JUDr. Marián Ďurana, správca konkurznej podstaty úpadcu MISTA s.r.o. v konkurze Žilina. Vlastníkom predmetu dražby podľa Osvedčenia o priebehu vykonania dobrovoľnej dražby mala byť spoločnosť NOVALIS s.r.o. Bratislava a vydražiteľom AVEC BUILDING s.r.o. Žilina. Ďalej mal za preukázané, že záložca spoločnosť NOVALIS s.r.o. zmluvou o zriadení záložného práva založila predmetné nehnuteľnosti v prospech záložného veriteľa ISTROBANKA a.s. Bratislava a táto mala slúžiť na zabezpečenie úverovej zmluvy veriteľa ISTROBANKA a.s. Bratislava a dlžníka NOVALIS s.r.o. Bratislava, pričom spoločnosť MISTA s.r.o. Žilina zmluvou o prevzatí dlhu zo dňa 20. decembra 2012 prevzala dlh od pôvodného dlžníka spoločnosti NOVALIS s.r.o.. Je teda zrejmé, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na základe dobrovoľnej dražby prešlo zo spoločnosti NOVALIS s.r.o. Bratislava, na spoločnosť AVEC BUILDING s.r.o. Žilina. Konštatoval, že dobrovoľná dražba, ktorej navrhovateľom nie je skutočný vlastník, ako tomu bolo i v danom prípade, keď navrhovateľom bola spoločnosť NOVALIS s.r.o. Bratislava, pričom táto nebola

skutočným vlastníkom nehnuteľností, je konaním, ktoré sa vedie mimo vôle skutočného vlastníka a ktoré prebieha bez kontroly orgánom verejnej moci. Poukázal na to, že zmluvné prevody vlastníckeho práva sú v SR v zásade založené na princípe, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než sám má. Vyslovil názor, že niet dôvodu, prečo by sa táto zásada nemala vzťahovať aj na ďalší inštitút zmluvnej povahy - dobrovoľnú dražbu. Ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej v lehote uvedenej v § 21 Zákona č. 527/2002 Z. z. nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže mať preto za následok nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby, alebo záložca nebol sám vlastníkom predmetu dražby. (rozhodnutie NS SR sp. zn. 2M CDO 20/2011). Nadobudnutie nehnuteľnosti v dobrovoľnej dražbe nepovažoval za originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva tak, ako je tomu pri dražbe v rámci exekučného konania.

5. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či nadobúdateľ v dražbe spoločnosť AVEC BUILDING s.r.o. Žilina bola dobromyseľným nadobúdateľom a to vo vzťahu k ustanoveniam § 446 Obchodného zákonníka a § 93 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. Poukázal na výsluch svedka P. a zistil, že tento svedok bol zakladateľom spoločnosti AVEC BUILDING s.r.o., ktorá sa zaoberala skupovaním nehnuteľností, ich správou a dosahovaním zisku na základe nadobudnutia týchto nehnuteľností. Skupovanie nehnuteľností u spoločnosti AVEC BUILDING s.r.o. teda bolo predmetom podnikania. Bolo samozrejmé, že pred dražbou sa oboznámili s listom vlastníctva, tiež čítali oznámenie o dražbe. Všetky dokumenty dali na posúdenie svojmu právnomu zástupcovi. Súd poukázal na oznámenie o dražbe, z ktorého opisu práv a záväzkov viaznucích na predmete dražby vyplýva záložné právo na pozemok v prospech ISTROBANKY a.s. Bratislava, návrh na začatie konania o vydanie vecí podaný na Okresnom súde Martin sp. zn. 21C/87/2009, rozšírenie žaloby vo veci Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/277/2007 o vydanie vecí a vydanie bezdôvodného obohatenia, tiež vyplýva z tohto opisu, že sa ukladá spoločnosti NOVALIS s.r.o. Bratislava, aby nenakladal s nehnuteľnosťami a to budovou súp. č. XXXX na parc. č. 459, pozemkom parc. č. 459 do právoplatného skončenia vecí, vedenej pod sp. zn. 18Cb/277/2007. Poukázal na to, že rovnaké skutočnosti vyplývajú aj z notárskej zápisnice, ktorou bol osvedčený priebeh vykonania dobrovoľnej dražby a to z článku V uvedenej notárskej zápisnice. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z listu vlastníctva č. 4224 kat. úz. Martin. Súd bol toho názoru, že vzhľadom na všetky tieto listiny, ako aj na predmet podnikania spoločnosti AVEC BUILDING s.r.o., ktorá sa zaoberá predajom nehnuteľností, táto spoločnosť vedela, že spoločnosť NOVALIS s.r.o. nie je vlastníkom uvedených nehnuteľností, resp. z týchto všetkých listín bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že spoločnosť NOVALIS s.r.o. nie je oprávnená s týmito nehnuteľnosťami nakladať a to práve na základe predbežného opatrenia Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/277/2007. So zreteľom na uvedené vyslovil záver, že nedošlo k prelomeniu zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám tak, ako to má na mysli ustanovenie § 446 Obchodného zákonníka, teda na základe ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka spoločnosť AVEC BUILDING s.r.o. nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Žalovaný poukazoval v tejto súvislosti na ustanovenie § 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keďže spoločnosť AVEC BUILDING s.r.o. nadobudla tieto nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe v rámci speňažovania konkurznej podstaty spoločnosti MISTA s.r.o. V tejto súvislosti súd poukazuje na paralelu medzi ustanovením § 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a § 446 Obchodného zákonníka, pretože obidva pri nadobudnutí vlastníctva predpokladajú dobromyseľnosť s tým, že ak sa preukáže, že nadobúdateľ nebol dobromyseľný, tak k nadobudnutiu vlastníctva dôjsť nemôže. Zo znenia § 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že kupujúci (AVEC BUILDING s.r.o.) pri odplatnom prevode vecí (dobrovoľnej dražbe), zapísanej do súpisu (súpis úpadcu MISTA s.r.o.) nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci, ibaže vedel, alebo musel vedieť, že úpadca, alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci. Súd bol toho názoru, že žalobca tieto skutočnosti preukázal a to z rovnakých dôvodov, ako boli uvedené vo vzťahu k ustanoveniu § 446 Obchodného zákonníka, že medzi ustanovením § 446 Obchodného zákonníka a § 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii je paralela, táto skutočnosť vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2M Cdo 20/2011. Úlohou žalovanej bolo vyvrátiť skutočnosti preukázané žalobkyňou o nedobromyseľnosti žalovanej a v tomto prípade súd dospel k záveru, že neuniesla dôkazné bremeno.

6. K nadobudnutiu nehnuteľností žalovanou v čase vyhlásenia rozsudku a to spoločnosťou T-systém

s.r.o. Bratislava došlo na základe kúpnej zmluvy medzi predávajúcim AVEC BUILDING s.r.o. Žilina a kupujúcim T-systém s.r.o. Žilina zo dňa 11. novembra 2014. Keďže súd konštatoval, že predávajúci nebol vlastníkom uvedených nehnuteľností, tak nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na kupujúceho v rámci dodržania zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než sám má, ibaže by bolo preukázané prelomenie tejto zásady s poukazom na ustanovenie § 446 Obchodného zákonníka, keďže obidvaja účastníci zmluvy boli podnikatelia a jednalo sa teda o obchodný záväzkový vzťah. Vzhľadom na všetky tieto už vyššie uvádzané listiny, ako aj vzhľadom na ustanovenie samotného článku IV. bod 4.2. kúpnej zmluvy medzi predávajúcim AVEC BUILDING s.r.o. a kupujúcim T-systém s.r.o., súd bol toho názoru, že žalovaná nebola dobromyseľná pri nadobúdaní týchto nehnuteľností a teda nemohla platne nadobudnúť vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu.

7. Uzavrel, že vykonaným dokazovaním mal za zrejmé, že od vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Martin 5C/115/2004, ktorým bolo určené, že spoločnosť SAT s.r.o. Martin je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, nedošlo k žiadnemu platnému prevodu, alebo prechodu vlastníckeho práva na iného nadobúdateľa a teda súd vyslovil, že žalobkyňa je vlastníkom týchto nehnuteľností. V tejto súvislosti súd poukázal aj na rovnaký názor vyslovený rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 21C/19/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/209/2016, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. augusta 2016 a ktorým bola spoločnosť T-systém s.r.o. Bratislava zaviazaná vydať predmetné nehnuteľnosti spoločnosti SAT s.r.o., pričom z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline vyplýva, že odvolací súd mal za to, že navrhovateľ (SAT spol. s.r.o.) preukázal svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a oprávnené sa potom domáhal voči subjektu, ktorý jeho vlastnícke právo obmedzuje, vydania veci.

8. Už len na okraj súd poznamenal, že v tomto súdnom konaní vôbec neriešil platnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej AVEC BUILDING s.r.o. mala nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a to z toho dôvodu, že otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa ustanovenia § 21 ods. 4 Zákona o dobrovoľných dražbách. Tento názor vyslovil vo svojich rozhodnutiach aj NS SR napr. sp. zn. 3Cdo/272/2007, 2Cdo/66/2008 a 5Cdo/51/2009).

9. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP a keďže žalobkyňa bola vo veci plne úspešná, tak jej priznal právo na 100%-nú náhradu účelne vynaložených trov konania voči žalovanej.

10. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. januára 2021 č. k. 14Cob/48/2020-806 rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravných uznesení potvrdil, súčasne rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanej a intervenientovi, vystupujúcemu na strane žalovanej, nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania a napokon zamietol návrh žalovanej a intervenienta, vystupujúceho na jej strane na zastavenie konania.

11. Za primárne považoval krajský súd vyporiadať sa s návrhom žalovanej a intervenienta na jej strane na zastavenie konania. Z vyjadrení žalobkyne malo vyplývať, že rozsudkami Okresného súdu Martin sp. zn. 21C/19/2008 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/209/2016 už o vlastníckom práve bolo rozhodnuté a preto nie je splnená procesná podmienka neexistencie právoplatne nerozhodnutej veci medzi stranami. Krajský súd po oboznámení sa s týmito rozsudkami konštatoval, že predmetom konania podľa týchto rozhodnutí bola žalobná žiadosť o uloženie povinnosti žalovanej vydať žalobkyni nehnuteľnosti, ktoré sú totožné s nehnuteľnosťami, vo vzťahu ku ktorým prebieha medzi stranami spor o určenie vlastníckeho práva. V uvedenom konaní bola žalovanej právoplatne uložená povinnosť dotknuté nehnuteľnosti žalobkyni vydať, pričom podľa odôvodnenia týchto rozhodnutí sa v konaní ako predbežná riešila otázka vlastníctva týchto nehnuteľností. Ak žalovaná a intervenient na jej strane namietajú, že v dôsledku týchto súdnych rozhodnutí nie je splnená procesná podmienka neexistencie právoplatne nerozhodnutej veci, tak sa z ich strany jedná o vznesenú námietku prekážky veci rozsúdenej v zmysle ustanovenia § 230 CSP. Zdôraznil, že na to, aby bola naplnená existencia tejto procesnej prekážky, musí sa vo vzťahu dvoch súdnych konaní jednať o veci, ktoré sú totožné jednak totožnosťou

sporových strán a jednak totožnosťou predmetu konania. Konštatoval, že v prejednávanej veci je daná totožnosť žalobkyne a žalovanej, avšak nie je neplnená podmienka totožnosti predmetu konania. V konaní, na ktoré poukazovala žalovaná a intervenient na jej strane, bola predmetom konania žalobná žiadosť na plnenie v podobe uloženia povinnosti vydať nehnuteľnosti žalovanou žalobkyni. Na rozdiel od tohto konania predmetom prebiehajúceho konania je žalobná žiadosť žalobkyne na určenie jej vlastníckeho práva voči žalovanej ako subjektu zapísanému v postavení vlastníka v katastri nehnuteľností. Uzavrel, že ak predmetom konania bolo uloženie povinnosti plniť, teda uloženie povinnosti vydať dotknuté nehnuteľnosti žalovanou žalobkyni, tak z výroku takéhoto právoplatného rozsudku nie je možné vyvodiť neexistujúci výrok, ktorým by bolo určené, ktorá zo sporových strán je vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Zdôraznil, že táto otázka už bola Krajským súdom v Žiline ako súdom odvolacím v prebiehajúcom konaní riešená a to v uznesení z 10. februára 2016 č. k. 13Cob/295/2015-264, ktorým uznesením krajský súd zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie uznesenie, ktorým súd prvého stupňa prebiehajúce konanie zastavil z dôvodu, že predmetom konaní sp. zn. 21C/19/2008 a sp. zn. 17Cb/131/2014 je tá istá vec a to určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Za situácie, že žalobkyňa nie je zapísaná ako vlastníčka v katastri nehnuteľností nemôže žalobe na určenie vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam brániť žalovaná plnenie v danom prípade žaloba na vydanie veci, a to aj s poukazom na argumentáciu, že žaloba na plnenie nemôže vyriešiť faktický stav právnej neistoty žalobkyne vo vzťahu k určeniu jej vlastníckeho práva voči žalovanej. So zreteľom na uvedené odvolací súd uviedol, že súdne konanie, v ktorom bola právoplatne uložená žalovanej povinnosť vydať dotknuté nehnuteľnosti žalobkyni, nemôže viesť k záveru o existencii prekážky veci rozhodnutej vo vzťahu k žalobnej žiadosti žalobkyne na určenie, že je vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Pre žalobkyňu, ktorá sa ako subjekt, tvrdiaci svoje vlastnícke právo domáha jeho určenia súdnou cestou proti žalovanej, neprichádza do úvahy iná možnosť dosiahnutia zmeny zápisu na liste vlastníctva, než je súdne konanie o určenie, že žalobkyňa je vlastníkom. Krajský súd preto návrh na zastavenie konania ako nedôvodný zamietol.

12. V súvislosti s námietkou žalovanej v podanom odvolaní, že rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný, odopierajúci žalovanej právo na spravodlivý proces, odvolací súd uviedol, že nezistil opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu. Konštatoval, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podstatné okolnosti, týkajúce sa výkladu opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup okresného súdu je z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne zrejmý. Okresný súd uviedol, ktoré skutočnosti mal z vykonaného dokazovania za preukázané, uviedol skutočnosti, ktoré boli zistené vykonaným dokazovaním a tiež s poukazom na právne závery, ktoré okresný súd prijal a preto rozhodnutie okresného súdu nemožno podľa jeho názoru považovať za svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, keď sa v skutkovej a právnej rovine zaoberal nosnou argumentáciou sporových strán a túto argumentáciu, aj pokiaľ išlo o tvrdenia žalovanej, riadne vyhodnotil. Okresný súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a význam v kontexte relevantných zistení o skutkovom stave vo veci, poukázal na judikatúru ÚS SR, z ktorej vyplýva, že iba skutočnosť, že sa odvolateľ s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (I. ÚS 188/06). Odvolací súd uzavrel, že v danom prípade napadnutý rozsudok okresného súdu i čo do odôvodnenia spĺňa kritériá vecne správneho rozhodnutia za dostatočného rešpektovania ustanovenia § 220 CSP.

13. K ďalšej námietke žalovanej, že okresný súd z dokazovania vyvodil skutkové závery, ktoré z neho neplynú a nesprávne aplikoval zásadu sudcovskej koncentrácie konania, keď sporové strany o následkoch sudcovskej koncentrácie konania nepoučil, poukázal na skutočnosť, že žalovaná v tejto časti odvolania namieta nevykonanie výsluchu svedka JUDr. Mariána Ďuranu, PhD., správcu úpadcu MISTA s.r.o. s tým, že nevykonaním tohto dôkazu za situácie, kedy účastníci neboli riadne poučení o sudcovskej koncentrácii konania, bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces, pričom samotná žalovaná v podanom odvolaní uvádza, že okresný súd svedka JUDr. Ďuranu nevypočul nie z dôvodu, že by na tento dôkazný návrh, prezentovaný žalovanou, uplatnil zásadu sudcovskej koncentrácie konania, ale z iných dôvodov, ktoré okresný súd na pojednávaní uviedol a ktoré sú podľa názoru žalovanej

nepreskúmateľné. Krajský súd poukázal na zápisnicu z pojednávania pred okresným súdom z 30. septembra 2016, z ktorej je zrejmé, že konkrétne výsluch svedka JUDr. Ďuranu nebol okresným súdom zamietnutý z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, ale z dôvodu, že okresný súd nepovažoval tento výsluch za potrebný, argumentujúc odkazom na ustanovenie § 93 ods. 3 ZKR. Ak žalovaná namietala, že zo strany okresného súdu nebol dodržaný postup, týkajúci sa riadneho poučenia procesných strán aj vo vzťahu k možnému aplikovaniu inštitútu sudcovskej koncentrácie konania, poukázal krajský súd na úpravu ustanovenia § 160 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 160 ods. 1 a 3 písm. b) CSP, ktoré upravuje tzv. všeobecnú poučovaciu povinnosť, ktorú však súd nemá, okrem iného v prípade, ak je strana zastúpená advokátom. V súvislosti s tým poukázal na Čl. 11 ods. 3 základných princípov CSP, v zmysle ktorého ten, kto sa v styku so súdom, alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, konštatujúc, že uvedené ustanovenie je namieste aplikovať aj vo vzťahu k právnym zástupcom sporových strán a preto následne z ich strany nie je možné namietat', že neboli okresným súdom dostatočným spôsobom poučení o procesných právach a povinnostiach. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že je výlučnou právomocou konajúceho súdu rozhodnúť o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie.

14. Čo sa týka námietky žalovanej, v zmysle ktorej nebol dodržaný postup týkajúci sa doručovania vzájomných vyjadrení procesných strán protistrane uviedol, že zo spisového materiálu okresného súdu je zrejmé, že vyjadrenie žalovanej z 27. júna 2016 k žalobe nebolo doručované žalobkyni. Došlo tak k porušeniu práv, avšak vo vzťahu k žalobkyni ako strane konania, a nie vo vzťahu k žalovanej, ktorá podala odvolanie. Vo vzťahu k nej uvedené pochybenie nesignalizuje porušenie jej práv a preto táto jej námietka nemôže obstáť.

15. Žalovaná namietala tiež procesné pochybenie v súvislosti s pojednávaním 1. júla 2016, ktorým podľa zápisnice z neho malo byť zopakované pojednávanie zo dňa 9. júna 2016, pričom o skutočnosti, že sa jedná o opakovanie pojednávania nebol jej právny zástupca informovaný, čím jej malo byť znemožnené realizovať jej procesné práva. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že na pojednávaní dňa 1. júla 2016 bol prítomný právny zástupca žalovanej a preto nie je zrejmé, akým spôsobom malo uskutočnenie dokazovania, ktoré okresný súd zopakoval na pojednávaní dňa 1. júla 2016 zasiahnuť do procesných práv a povinností žalovanej. Žalovaná v podanom odvolaní neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ako jej týmto postupom od okresného súdu mala byť znemožnená realizácia jej procesných práv, teda realizácia jej možnosti uplatňovať jej nároky a obranu v súdnom konaní.

16. V zmysle uvedených záverov konštatoval, že preto nemôžu obstáť námietky žalovanej, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okresný súd svojím procesným postupom vytvoril sporovým stranám rovnaký priestor a možnosti na realizáciu ich procesných práv a plnenie ich procesných povinností a preto námietku žalovanej o porušení práva na spravodlivý proces považoval za nedôvodnú.

17. Ak odvolateľka v podanom odvolaní ďalej namietala skutkové závery okresného súdu jej námietka vo svojej podstate smerovala voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, krajský súd poukázal na uznesenie NS SR zo 14. septembra 2011 sp. zn. 3Cdo/204/2009 a ďalej uviedol, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu označil za vecne správne aj s poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 350/08. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií hodnotenia dôkazov uvedených v rozhodnutiach, na ktoré poukázal. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a

interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav vecí. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia vecí okresným súdom. Výslovil názor, že ak aj okresný súd dospel po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení k niektorým spochybniteľným záverom, tieto závery nemali vplyv na vecnú správnosť výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

18. K námietke žalovanej, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje, z čoho okresný súd odvodil vlastnícke právo žalobkyne, keď neuviedla, na základe akého právneho titulu mala vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudnúť, krajský súd uviedol, že sa okresný súd otázkou vlastníckeho práva žalobkyne zaoberal predovšetkým v odsekoch 26 a 27 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Okrem tejto časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu považoval krajský súd za potrebné poukázať aj na ďalšiu časť jeho odôvodnenia, konkrétne tú časť, v ktorej okresný súd uviedol skutočnosti zistené z vykonaného dokazovania a to odsek 14 odôvodnenia. Krajský súd tak nevyhodnotil ako dôvodnú námietku žalovanej, že by sa okresný súd existenciou vlastníckeho práva žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam nezaoberal.

19. V konaní za relevantnú označil predovšetkým otázku, či vydražiteľ AVEC BUILDING, s.r.o. nadobudol na dražbe uskutočnenej v rámci speňažovania majetku podstaty v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu MISTA, s.r.o. vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Žalovaná k záverom okresného súdu k tejto otázke namietala, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je nepochopením princípov a postupov upravených konkurzným právom. Žalovaná uviedla, že majetok bol zapísaný do konkurznej podstaty úpadcu MISTA, s.r.o. ako majetok zabezpečujúci jeho záväzky a žalobkyni zapísanie tohto majetku malo a mohlo byť známe, pričom žalobkyňa nepodala žalobu na vylúčenie týchto vecí z podstaty a nepodala ani žalobu na určenie neplatnosti dražby. Žalovaná ďalej uviedla, že ustanovenia o nakladaní s majetkom zapísaným do súpisu podstaty je potrebné aplikovať aj na speňažovanie majetku v konkurze prostredníctvom dražby, pričom touto dražbou majetok nespeňažovala spoločnosť NOVALIS, s.r.o. ako to nesprávne konštatoval okresný súd, ale majetok speňažoval správca úpadcu.

20. V kontexte uvedenej argumentácie žalovanej považoval krajský súd za potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, z ktorého vyplýva, že okresný súd pri posudzovaní v konaní relevantnej otázky, či vydražiteľ spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. na predmetnej dražbe nadobudol vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam, posudzoval, či tento vydražiteľ spĺňal vyžadovanú podmienku dobromyseľnosti v zmysle ustanovenia § 93 ods. 3 ZKR. Riešenie okolností týkajúcich sa súpisu majetku do podstaty, ne/platnosti dražby a možnosti otázky s týmto majetkom nakladať nepovažoval krajský súd pri riešení relevantnej otázky nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam za podstatné. Okresný súd vecne správne poukázal aj na ustálenú judikatúru, s ktorou sa nakoniec vo svojich viacerých vyjadreniach stotožnila aj žalovaná, že v rámci takéhoto konania nebol okresný súd oprávnený posudzovať platnosť či neplatnosť predmetnej dražby. V konaní bolo potrebné vyhodnotiť, či na dražbe vydražiteľ vlastnícke právo nadobudol alebo nie, a to práve vo vzťahu k otázke namietanej ne/dobromyseľnosti tohto nadobúdateľa. Poukázal pritom na znenie § 93 ods. 3 ZKR v znení od 1. januára 2012, ktoré ponecháva naďalej výnimku zo zásady „nemo plus iuris“, avšak ho oslabuje tým, že vyžaduje dobromyseľnosť nadobúdateľa podobne ako je to upravené v § 446 ObZ.

21. K otázke dobromyseľnosti vyžadovanej ustanovením § 93 ods. 3 ZKR sa krajský súd v podstatných záveroch stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a v tejto časti na odôvodnenie tohto rozsudku odkázal. Pokiaľ ide o samotné posúdenie otázky dobromyseľnosti dal krajský súd do pozornosti napr. uznesenie NS SR z 27. februára 2013 sp. zn. 6Cdo/71/2011, ako aj na uznesenie ÚS SR z 11. októbra 2012 č. k. II. ÚS 421/2012-14.

22. Za vecne správne považoval odvolací súd vo vzťahu k otázke nedobromyseľnosti vyhodnotenie vykonaného dokazovania okresným súdom, keď zohľadnil skutočnosť, ktorá vyplynula z výsluchu

svedka P., podľa ktorej spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. je spoločnosťou zaoberajúcou sa skupovaním a zhodnocovaním nehnuteľností. V súlade so závermi uznesenia NS SR z 27. februára 2013 sp. zn. 6Cdo/71/2011 „musí byť dobrá viera hodnotená veľmi prísne“ a o dobrú vieru nemôže ísť vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, mal prípadne mohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva, zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. Skupovanie a zhodnocovanie nehnuteľností, ktoré je predmetom činnosti nadobúdateľa AVEC BUILDING, s.r.o., je potom nutné hodnotiť aj pri skúmaní jeho dobromyseľnosti či nedobromyseľnosti. Vyslovil názor, že u takéhoto nadobúdateľa je s ohľadom na jeho podnikateľskú činnosť dôvodné predpokladať profesionálny a odborný prístup pri posudzovaní okolností, za ktorých ako podnikateľ predmetné nehnuteľnosti nadobúdal. Poukázal na vyjadrenie uvedeného svedka, z ktorého plynie, že sa pred nadobudnutím nehnuteľnosti oboznámili s listom vlastníctva a tiež s oznámením o dražbe. Odvolací súd zdôraznil, že priamo z týchto listinných dôkazov je pritom zrejmé, že v danom čase z listu vlastníctva vyplývala poznámka o rozšírení žaloby v konaní sp. zn. 18Cb/277/2007 o vydanie veci a vydanie bezdôvodného obohatenia, ďalej poznámka o návrhu na začatie konania o vydanie veci podanom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/87/2009 a tiež poznámka o uložení povinnosti odporcovi 6) NOVALIS, s.r.o., Bratislava, aby nenakladal s budovou súp. č. XXXX na PKN parc. č. 459 do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 18Cb/277/07. Krajský súd vyslovil názor, že priemerne obozretný jedinec musel z uvedených poznámok nadobudnúť dôvodné pochybnosti o vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam, ak z týchto poznámok plynul súdny zákaz s týmito nehnuteľnosťami nakladať uložením subjektu v tom čase zapísanému v katastri ako ich vlastníka v spojení s poznámkou o vedení súdneho konania o vydanie týchto nehnuteľností. Pri ustálenou judikatúrou vyžadovanom prísnom hodnotení dobrej viery nadobúdateľa možno s ohľadom na vedomosť vydražiteľa AVEC BUILDING, s.r.o. o týchto v katastri zapísaných poznámkach dospieť k záveru, že vydražiteľ musel pri zachovaní náležitej opatrnosti vedieť, že tu môže byť tretia osoba majúca vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, a teda že táto osoba môže byť ich dražbou ukrátená na svojich právach. Vydražiteľ tak podľa názoru krajského súdu objektívne nemohol byť presvedčený o poctivosti a správnosti svojho konania, a preto sa poskytnutie ochrany takémuto vydražiteľovi s prihliadnutím na okolnosti tejto posudzovanej veci nemôže javiť ako spravodlivé. Všetky tieto skutočnosti viedli k záveru krajského súdu, ktorý vecne správne ustálil aj okresný súd, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. pri nadobúdaní týchto nehnuteľností nebola dobromyseľná ohľadom vlastníckeho práva spoločnosti NOVALIS, s.r.o. Ak AVEC BUILDING, s.r.o. napriek skutočnostiam vyplývajúcim z poznámok, ktoré sú súčasťou oznámenia o dražbe a ktoré v danom čase boli zapísané na predmetnom liste vlastníctva, a napriek výslovnému zákazu, ktorý bol uložený spoločnosti NOVALIS, s.r.o. ako osobe, ktorej majetok zabezpečoval záväzky úpadcu s týmito nehnuteľnosťami nakladať, sa na predmetnej dražbe zúčastnil, tak na jeho strane aj s prihliadnutím na jeho osobitné postavenie podnikateľa v oblasti týkajúcej sa nehnuteľností, nie je možné konštatovať dobromyseľnosť. V súvislosti s námietkou žalovanej, že za daných okolností tvrdených žalobkyňou, by ani správca konkurznej podstaty nemohol predmetné nehnuteľnosti speňažovať, krajský súd uviedol, že predmetom tohto konania nie je hodnotenie postupu správcu konkurznej podstaty a táto otázka nie je pre posúdenie dôvodnosti žaloby relevantná. Na vecne správnych záveroch okresného súdu vo vzťahu k tejto otázke nemôže nič zmeniť ani odvolacia argumentácia žalovanej ohľadom možnosti správcu majetok speňažovať s výnimkou prípadu podania vylučovacej žaloby, čo sa v danom prípade nestalo. Speňažovanie majetku správcom je bez vplyvu na dobromyseľnosť, či nedobromyseľnosť spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o. ako nadobúdateľa nehnuteľnosti. Nestotožnil sa ani s ďalšou námietkou, že je všeobecnou notoriou, teda skutočnosťou, ktorá sa ani nedokazuje, že odkupovanie nehnuteľností v konkurznom konaní je tzv. bezpečným spôsobom kúpy, poukazujúc na skutočnosť, že uvedená argumentácia je od 1. januára 2012 prelomená priamo zákonným znením ustanovenia § 93 ods. 3 ZKR, ktoré pre nadobúdanie vlastníckeho práva k veciam zapísaným do súpisu vyžaduje dobromyseľnosť nadobúdateľa. V súvislosti s ďalšími námietkami týkajúcimi sa záložného práva uviedol, že vecné právo, ktoré bolo na danom liste vlastníctva zapísané bolo predpokladom, aby správca mohol tento majetok, ako majetok zabezpečujúci záväzky úpadcu MISTA, s.r.o., zahrnúť do konkurznej podstaty. Skutočnosť, že toto vecné právo nebolo spochybnené, tak nemá žiaden dopad na riešenie v konaní výlučne relevantnej otázky dobromyseľnosti, či

nedobromyseľnosti nadobúdateľa AVEC BUILDING, s.r.o. Ak žalovaná argumentovala, že v danom prípade sa speňažoval nie majetok úpadcu, ale majetok tretej osoby, teda sa priamo nadobúdalo od nevlastníka, tak uvedená námietka rovnako nemôže mať žiaden vplyv na posudzovanie otázky dobromyseľnosti či nedobromyseľnosti nadobúdateľa, skutočnosť, že sa v konkurznom konaní môže speňažovať aj majetok tretej osoby, má vplyv na rozsah konkurznej podstaty a nie na samotný spôsob, akým sa tento majetok speňažuje a už vôbec nie na dobromyseľnosť či nedobromyseľnosť. S poukazom na § 93 ods. 3 ZKR označil krajský súd za nepoužiteľný v kontexte právnej úpravy Slovenskej republiky rozsudok NS ČR sp. zn. 29Odo/12/2005 z 28.februára 2007, ktorým žalovaná argumentovala.

23. Vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa ustanovenia § 446 ObZ krajský súd poukázal na všeobecnú úpravu kúpnej zmluvy v § 409 ObZ. Konštatoval, že z tohto ustanovenia vyplýva, že predmetom kúpnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka môže byť len hnutelná vec (tovar) určená jednotlivo alebo čo do množstva a druhu. Predmetom kúpnej zmluvy podľa ObZ teda nemôžu byť nehnuteľnosti. Teda na základe ustanovenia § 446 ObZ žalovaná bez ohľadu na to, či bola alebo nebola dobromyseľná, nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam od nevlastníka.

24. Krajský súd vo vzťahu k nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 549/2015, na ktorý žalovaná poukázala, uviedol, že vychádzajúc z uvedených záverov ústavného súdu, v kontexte prejednávanej veci nie je možné žalobkyňu označiť za nedbalého vlastníka. Ak žalovaná v podanom odvolaní namietala, že žalobkyňa neuplatňovala jej práva podaním vylučovacej žaloby v rámci konkurzného konania ani podaním žaloby na učenje neplatnosti dobrovoľnej dražby, tak je na mieste zdôrazniť, že skutočnosť, zápis dotknutej nehnuteľností do konkurznej podstaty ani ich následná dražba neboli vo vzťahu k žalobkyni notifikované a pre žalobkyňu zo žiadneho právneho predpisu nevyplyva povinnosť oboznamovať sa s údajmi a zápsmi v Obchodnom vestníku za účelom zistenia, či sa tam nachádza záznam týkajúci sa predmetných nehnuteľností. V tomto smere považoval za potrebné tiež poukázať na skutočnosť, že žalobkyňa svoje práva uplatňovala okrem iného v konaní o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/277/2007, v ktorom konaní bolo žalovanej 6/ NOVALIS, s.r.o. predbežným opatrením uložené, aby s týmito nehnuteľnosťami nenakladala. Žalobkyňa tak mohla dôvodne očakávať, že sa s dotknutými nehnuteľnosťami nebude nakladať. Na strane žalobkyne rovnako nie je možné konštatovať jej nedbalosť v pozícii vlastníka, ale z vykonaného dokazovania plynie, že žalovaná sa po dobu viac ako 15 rokov vo viacerých súdnych konaniach domáha svojich práv voči osobám, ktoré do jej vlastníckeho práva zasahovali. Poukázal na to, že žalobkyňa bolo úspešná už v konaní o určenie vlastníckeho práva, ktoré prebiehalo pred Okresným súdom Martin pod sp. zn. 5C/115/04 a bola úspešná tiež v konaní pred Okresným súdom Martin pod sp. zn. 18Cb/277/2007, kde boli určené za neplatné všetky zmluvy, na základe ktorých dochádzalo k prevodom vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam. Okrem toho žalobkyňa viedla súdne konanie pred Okresným súdom Martin pod sp. zn. 21C/19/2008, v ktorom konaní sa úspešne domáhala uloženia povinnosti žalovanej predmetné nehnuteľnosti vydať. Podľa odvolacieho súdu tak za tejto situácie nie je možné konštatovať, že by boli naplnené predpoklady, len za splnenia ktorých by mala vyššie riziko niesť žalobkyňa a preto je potrebné v prejednávanej veci dať prednosť ochrane vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

25. Krajský súd ďalej uviedol, že je možné so žalovanou súhlasiť v tom smere, že rozhodnutia vydané v iných konaniach nie sú pre konajúci okresný súd ani pre konajúci krajský súd v postavení súdu odvolacieho záväzné. Na druhej strane z odôvodnenia rozsudku okresného súdu a z jeho záverov vyplývajú rovnaké skutočnosti, týkajúce sa v konaní podstatných otázok, a to otázky vlastníckeho práva žalobkyne a otázky nedobromyseľnosti nadobúdateľa AVEC BUILDING, s.r.o., ktoré otázky boli aj predmetom týchto iných súdnych konaní. Zvýraznil predovšetkým konanie, ktoré prebiehalo pred Okresným súdom Martin pod sp. zn. 21C/19/2008 a v ktorom Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. júna 2016 sp. zn. 9Co/209/2016 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť vydať žalobkyni predmetné nehnuteľnosti. Tento rozsudok bol napadnutý dovolaním žalovanej, ktoré bolo uznesením NS SR z 28. februára 2020 sp. zn. 6Cdo/60/2017 odmietnuté. V tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že sa krajský súd neodchýlil od ustálenej judikatúry, ak v prejednávanej veci v konaní o žalobe o vydanie (vypratanie) nehnuteľností, ktorá je nesporne žalobou

vlastníckou, prejudiciálne riešil, kto je vlastníkom nehnuteľností a pri riešení tejto otázky sa odchýlil od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. Vo vzťahu k otázke aplikácie ustanovenia § 93 ods. 3 ZKR najvyšší súd v tomto rozhodnutí uviedol, že „súd prvej inštancie nepochybne aplikoval na vec vyššie zmienené ust. § 93 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a u intervenientky (ale aj u žalovanej), posudzoval jej dobrú vieru pri nadobudnutí sporných nehnuteľností v konkurznej dražbe a dospel k záveru, že intervenientka vzhľadom na okolnosti danej veci nebola pri nadobúdaní nehnuteľností dobromyseľná a teda vlastnícke právo k nim nenadobudla“ s tým, že s uvedeným názorom sa stotožnil aj odvolací súd. Upriamil pozornosť na skutočnosť, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 9Co/209/2016 a uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/60/2017 boli aj predmetom ústavného prieskumu a ústavný súd uznesením z 22. augusta 2020 sp. zn. IV. ÚS 409/2020 túto ústavnú sťažnosť odmietol. V tomto uznesení ústavný súd okrem iného vo vzťahu k § 93 ods. 3 ZKR uviedol, že toto ustanovenie v zmenenej podobe nadobudlo účinnosť od 1. januára 2012, čím sa z dovtedy platného prelomenia zásady nemo plus iuris vylúčil prípad nedobromyseľného nadobúdateľa. Ústavný súd ďalej poznamenal „že len samotná skutočnosť, že k prevodu vlastníckeho práva či už hnuťelnej alebo nehnuteľnej veci dochádza v rámci konkurzného konania pod dozorom správcu a konkurzného súdu s poukazom na v súčasnosti platnú právnu úpravu automaticky neznamená (ako sa mylne domnievajú sťažovateľky), že nie je možné vlastníckou žalobou uplatniť určenie vlastníckeho práva pôvodným vlastníkom proti osobe, ktorá pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu vedela alebo musela vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom vecí“. K otázke platnosti, resp. neplatnosti dražby ústavný súd uviedol, že riešenie danej otázky nebolo pre toto konanie v konečnom dôsledku ani potrebné poukazujúc na uznesenie NS SR sp. zn. 2MCdo/20/2011. Krajský súd konštatoval, že vyššie uvedené rozhodnutia nie sú síce pre krajský súd konajúci ako súd odvolací o odvolaní podanom žalovanou právne záväzné, ale by bolo v rozpore s princípom právnej istoty, ak by súdy v konaní o určenie vlastníckeho práva dospeli k iným záverom, ako súdy v konaní o žalobe na vydanie tých istých nehnuteľností medzi tými istými sporovými stranami.

26. Krajský súd uzatvoril, že okresný súd dospel k vecne správne mu záveru, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. z dôvodu nedobromyseľnosti nenadobudla vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam a keďže táto spoločnosť ako predávajúci nebola vlastníkom uvedených nehnuteľností, tak nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva ani na žalovanú ako kupujúcu a to zmysle zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sa má. Okresný súd vecne správne poukázal na skutočnosť, že priamo z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim AVEC BUILDING, s.r.o. a žalovanou ako kupujúcim dňa 11. novembra 2014, z jej Čl. IV. bod 2., vyplýva vedomosť strán tejto zmluvy o poznámkach, ktoré sú k predmetným nehnuteľnostiam zapísané na liste vlastníctva, teda o poznámke o začatí konania o vydanie veci, ďalej o poznámke o súdnom konaní o vypratanie a vydanie nehnuteľností a tiež o konaní o žalobe na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, čo viedlo k vecne správne mu záveru okresného súdu, že ani žalovaná nebola dobromyseľná a preto nemohla platne nadobudnúť k týmto nehnuteľnostiam vlastnícke právo.

27. Vo vzťahu k dodatočne zo strany žalovanej a intervenienta na jej strane podaným písomným vyjadrením vo veci krajský súd uviedol, že na ne nebolo možné prihliadnuť, poukazujúc na úpravu ustanovenia § 365 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého možno odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

28. Krajským súdom bolo preto pristúpené k potvrdeniu rozsudku okresného súdu ako vecne správneho rozhodnutia podľa § 387 ods. 1 CSP.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s poukazom na úspech žalobkyne, ktorej preto patrí náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Proti tomuto rozsudku, v potvrdzujúcej časti a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania

podala dovolanie žalovaná, navrhujúc rozsudky obidvoch súdov v znení neskorších opravných uznesení zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobu žalobkyne voči žalovanej o určenie vlastníckeho práva v celom rozsahu zamietnuť a žalovanej priznať nárok na náhradu trov konania. Žalovaná vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesná práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obidvom súdom vytýkala, že rozhodli absolútne svojvoľne v rozpore so zákonom a to takým spôsobom, že jasnú dikciu zákona v odôvodnení svojich rozhodnutí celkom popreli. Týmto predovšetkým porušili práva žalovanej na spravodlivý proces ako základného predpokladu právneho štátu, keďže účastník súdneho konania má jednoducho právo na to, aby súdy rozhodovali v zmysle platnej právnej úpravy a neprispôbovali si dikciu zákona spôsobom, ktorým ju priamo poprú. Prvostupňovému súdu vytýkala, že nepostrehol to, že navrhovateľom konkurznej dražby nebola spoločnosť NOVALIS, s.r.o. a spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. nehnuteľnosti na konkurznej dražbe nenadobudla od spoločnosti NOVALIS, s.r.o. Konštatovala, že odvolací súd toto hrubé pochybenie prvostupňového súdu v právnom posúdení veci aj uznal, avšak nepovažoval to za podstatné pre zmenu/zrušenie napádaného rozsudku. Žalovaná uviedla, že nepochopenie veci prvostupňovým súdom v tak elementárnej veci, ako je to, od koho boli nehnuteľnosti nadobudnuté a kto bol navrhovateľom konkurznej dražby bol dôvod minimálne na zrušenie napádaného rozhodnutia, nakoľko je súdne konanie dvojinštančné, odvolací súd nemôže potvrdiť celkom nesprávne odôvodnené rozhodnutie súdu prvého stupňa, účastník súdneho konania má právo na to, aby jeho vec bola riadne prejednaná oboma súdnymi inštanciami. Namietala, že v skutočnosti rozhodoval v tejto veci iba odvolací súd, to že celkom v rozpore so zákonom je iná vec, minimálne však vychádzal z existujúcich a nie neexistujúcich skutkových okolností. Vyslovila názor, že za daných okolností mal odvolací súd prvostupňový rozsudok zrušiť a uložiť mu, aby sa zaoberal vecou tak, ako vyplýva zo súdneho spisu a nie tak, ako zo spisu nevyplýva. Hoci prvostupňový súd celkom nepochopiteľne tvrdil, že z poznámok na LV vydražiteľ AVEC BUILDING, s.r.o. musel vedieť, že NOVALIS, s.r.o. nebol ich vlastníkom, odvolací súd vo svojom odôvodnení síce fakticky uznal, že tieto poznámky objektívne nemôžu nikomu sprostredkovať informáciu, kto je vlastníkom, napriek tomu však uznal T. za nedobromyseľného a to z úplne nepochopiteľných dôvodov a to konkrétne tak, že priamo poprel dikciu zákona. Ako vyplýva z § 93 ods. 3 ZKR, nedobromyseľným nadobúdateľom z konkurzu je ten, kto vedel alebo musel vedieť, že konkrétna osoba (v danom prípade NOVALIS, s.r.o.) nie je vlastníkom veci. Odvolací súd však v odôvodnení uviedol: „nadobúdateľ nehnuteľnosti pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, mal, prípadne mohol mať (z hľadiska kritéria priemerne obozretného jedinca) dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí priemerne obozretný jedinec musel z uvedených poznámok nadobudnúť dôvodné pochybnosti o vlastníckom práve musel pri zachovaní náležitej opatrnosti vedieť, že tu môže byť tretia osoba, majúca vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam a teda, že táto osoba môže byť ich dražbou ukrátená na svojich právach Vydražiteľ tak podľa názoru krajského súdu objektívne nemohol byť presvedčený o poctivosti a správnosti svojho konania“ (odsek 42 napádaného rozsudku). Položila otázku, ako je možné z pravidla, že niekto vie alebo musí vedieť, že niekto nie je vlastníkom, vyvodiť to, že sa toto významovo rovná tomu, že mal alebo mohol mať pochybnosti. Teda na nedobromyseľnosť v zmysle § 93 ods. 3 ZKR zrazu má stačiť to, že T. mohol mať pochybnosti, či NOVALIS, s.r.o. je vlastníkom, lebo musel vedieť, že tu môže byť tretia osoba majúca vlastnícke právo. Žalovaná vo vzťahu k (síce celkom nezákonnému) argumentu odvolacieho súdu, že musela vedieť, že niekto iný môže byť vlastníkom dražených nehnuteľností uviedla, že ani takýto skutkový záver nebol preukázaný a zo žiadneho vykonaného dôkazného prostriedku nevyplýva, opak je presne pravdou, žalovaná o dražených nehnuteľnostiach nevedela absolútne nič, o ich právnu minulosť sa nezaujímal. K týmto všetkým skutočnostiam chcela žalovaná vypočúť ako svedka práve správcu konkurznej podstaty, avšak jej to nebolo umožnené. Odopretie takéhoto dôkazu, pozbavenie vlastníckeho práva niekoho bez vykonania toho očividne najdôležitejšieho dôkazu označila za jasné odopretie spravodlivosti a porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd v napádanom rozhodnutí vyslovene poprel relevantnú právnu úpravu ohľadom posudzovania dobromyseľnosti vydražiteľa na konkurznej dražbe a urobil tak iba na základe toho, že na LV týkajúcom sa predmetných nehnuteľností sú nejaké poznámky, ktoré nepovažoval za prekážku vydraženia ani správca konkurznej podstaty a očividne ani konkurzný súd.

31. Ďalej prvostupňovému i odvolaciemu súdu vytýkal, že riadne neodôvodnili, prečo práve spoločnosť SAT, s.r.o. je vlastníkom vydražených nehnuteľností. Namietala, že nie je predsa možné, aby bolo voči nemu určené vlastnícke právo k nehnuteľnostiam takým spôsobom, že súd prvého stupňa ani nemusí odôvodniť existenciu vlastníckeho práva žalobkyne a úvahy prvostupňového súdu doplní odvolací súd. Vyslovila presvedčenie, že aj prvostupňový súd by mal žalovanej vysvetliť, z akých dôvodov je skutočným vlastníkom nejakého majetku žalobkyňa, z akých dôvodov, akým titulom a pre aké konkrétne dôvody mal byť dobromyseľný nadobúdateľ na konkurznej dražbe pozbavený vlastníckeho práva. Žalovaná však aj odôvodnenie vlastníckeho práva v prospech spoločnosti SAT, s.r.o. zo strany odvolacieho súdu považovala za nedostatočné. V súvislosti s odstúpením od zmluvy vyslovila názor, že bolo odstúpenie od zmluvy zo strany SAT, s.r.o. z roku 2014 neplatné a vlastníkom by za tohto predpokladu nijako nemohla byť spoločnosť SAT, s.r.o. (nakoľko záložca predsa nemôže po desiatich rokoch odstúpiť od výkonu záložnej zmluvy, v zmysle ktorého malo byť zaplatené záložnému veriteľovi) a pokiaľ by bolo toto odstúpenie platné, tak potom samozrejme záložný veriteľ by mal mať opätovne možnosť urobiť výkon záložného práva, k čomu zhodou okolností v roku 2005 malo dôjsť predajom nehnuteľností spoločnosti MISTA, s.r.o. Teda, či už bolo odstúpenie od zmluvy z roku 2004 platné alebo neplatné, v každom prípade spoločnosť SAT, s.r.o. si nijako nemôže považovať za vlastníka predmetných nehnuteľností, nakoľko bola dlžníkom v zmysle záložného práva, ktoré bolo vykonané hneď dvakrát po sebe, iba, že by samotné záložné právo bolo od počiatku neplatné (t. j. od roku 1994), potom by však súdy nemohli svoje rozhodnutie odôvodniť tým, že spoločnosť SAT, s.r.o. platne odstúpila v roku 2004 od zmluvy SAT, s.r.o., zast. Moravia banka, a.s. - M-REAL, a.s. z 1995, keďže platne odstúpiť od neplatne uzatvorenej zmluvy sa jednoducho nedá. Vychádzajúc z uvedeného namietala, že prvostupňový súd a ani odvolací súd racionálne a konzistentne vôbec nevysvetlili, prečo má vlastne spoločnosť SAT, s.r.o. patriť vlastnícke právo.

32. Žalovaná vyvodila prípustnosť dovolania aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a), b) aj c) CSP. Tvrdila, že dovolací súd dosiaľ neriešil otázku interpretácie § 93 ods. 3 ZKR a to konkrétne sa nikdy nevyjadril o tom, či zákonnú dikciu „vedel alebo musel vedieť, že tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom vecí“ je potrebné interpretovať doslovným spôsobom ako je vyjadrená, teda, že nedobromyseľný nadobúdateľ je vtedy nedobromyseľný, ak vedel alebo musel vedieť, že tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom vecí, alebo pre zistenie jeho nedobromyseľnosti postačuje aj napriek zneniu zákonnej dikcie to, že nadobúdateľ „mohol mať pochybnosti“ o tom, či tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, je vlastníkom vecí. Vyslovila názor, že pokiaľ platí interpretácia odvolacieho súdu, tak potom sa ihneď zásadne zmení prax na konkurzných dražbách a účastníci dražieb budú vykonávať vo vzťahu k predmetu dražieb due diligence dražených nehnuteľností a budú musieť nájsť mechanizmus, ako si preveriť, že správcovia konkurznej podstaty postupujú pri vedení konkurzu správne. Správcovia konkurznej podstaty budú naopak musieť nájsť spolu s konkurzným súdom spôsob, ako záujemcom o speňažovaný majetok všetky informácie poskytnúť a to aj napriek tomu, že záujemcovia na konkurznej dražbe právo na informácie od správcu konkurznej podstaty zo správcovského spisu v zmysle zákona nemajú. Jednak bude potrebné riešiť situáciu, ako by sa malo postupovať v prípade, keď účastníci dražby vyhodnotia pochybnosť o vlastníckom práve úpadcu, ale nikto vylučovaciu žalobu nepodá a bude sa musieť vytvoriť spôsob, aby vydražiteľ vecí z konkurzu mal možnosť získať garanciu vrátenia peňazí od správcu konkurznej podstaty, resp. konkurzných veriteľov po skončení konkurzu.

33. Vo vzťahu k rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu žalovaná poukázala na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí argumentoval rozhodnutím NS SR z 27. februára 2013 sp. zn. 6Cdo/71/2011, ako aj uznesením ÚS SR z 11. októbra 2012 sp. zn. II. ÚS 421/2012. Zdôraznila, že v týchto konaniach išlo o celkom iné skutkové okolnosti a teda aj úplne iný právny problém a to za akých okolností napriek neexistencii akejkolvek právnej úpravy toto ospravedlňujúcej uprednostnia proti právam skutočného vlastníka dobromyseľnosť nadobúdateľa. Poukázala ďalej aj na rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych inšancií, ktoré dlhodobo rozoberajú predpoklady, za ktorých možno, resp. aj nemožno poskytnúť právnu ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi voči skutočnému vlastníkovi, napr. sp. zn. III. ÚS 60/2018, I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016, 3Cdo/144/2010, 3Cdo/223/2016, 2Cdo/231/2017

atď. Žalovaná zdôraznila, že ani v jednom z týchto prípadov nešlo o prípad, keď zákon výslovne chráni dobromyseľnosť nadobúdateľa voči právnym vzťahom týkajúcich sa nadobúdanej veci z minulosti. Pokiaľ je tomu tak ako tvrdí odvolací súd vo svojej argumentácii, neexistuje rozdiel medzi kritériami dobromyseľnosti nadobúdateľa v zmysle „obyčajnej“ kúpnej zmluvy alebo obdobného titulu na jednej strane a napr. ochrany konkurzného nadobúdateľa v zmysle § 93 ods. 3 ZKR, tak nepochybne existuje dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

34. Poukázala ďalej na to, že pred veľkým senátom NS SR prebieha konania na základe uznesenia dovolacieho senátu NS SR z 29. mája 2020 sp. zn. 4Obdo/69/2018, v ktorom senát 4O vo veľkom obdobnom prípade ako je tento prípad zistil prípustnosť podaného dovolania a predložil veľkému senátu na vyriešenie rozporu v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, keď na jednej strane existujú rozhodnutia NS SR, v zmysle ktorých nie je možné prelomenie princípu „nemo plus iuris“ (senát 4O uvádza rozhodnutia 3Cdo/223/2016, 3Cdo/115/2016, 3Cdo/144/2010, 5MCdo/12/2011) a na strane druhej predkladá svoje vlastný právny názor, odôvodnený aj mnohými žalovanou vyššie uvedenými rozhodnutia NS SR a ÚS SR. Toto samo osebe podľa názoru dovolateľky predstavuje dovolací dôvod aj pre toto dovolanie, keďže preukazuje existenciu nejednotnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Samozrejme, to však za predpokladu, že aj na spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. a jej nadobudnutie nehnuteľností na konkurznej dražbe sa má hľadieť tak, ako to vysvetľuje odvolací súd v napádanom rozhodnutí. Ak tomu ale tak nie je a odvolací súd mal aplikovať § 93 ods. 3 ZKR, presne tak, ako je napísaný a teda nemal uvádzať v rámci svojho právneho posúdenia veci kritériá v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/71/2011, ktoré bolo pre daný prípad úplne irelevantné (celkom iná skutková aj právna situácia). Ďalej poukázal na rozsudok Okresného súdu Trnava z 21. apríla 2017 sp. zn. 36Cbi/13/2016, potvrdený rozsudkom Krajského súdu Trnava z 26. apríla 2018 sp. zn. 31CoKr/7/2017 o tom, že nadobúdateľ nehnuteľnosti nadobudnutej v konkurze v roku 2000 je jej vlastníkom bez ohľadu na minulé právne vzťahy, pokiaľ bol pri nadobúdaní nehnuteľnosti dobromyseľný a to aj napriek tomu, že na LV bola zapísaná poznámka o prebiehajúcom súdnom konaní. Poukázala na to, že v roku 2000 neexistovalo vôbec ustanovenie § 93 ods. 3 ZKR a ani jeho obdoba a dobromyseľnosť nadobúdateľa nebola zákonom chránená ako je tomu v zmysle zák. č. 7/2005 Z. z. Napriek tomu však konajúce súdy (v súlade s nálezom ÚS SR zo 16. marca 2016 sp. zn. I. ÚS 549/2015) aj tak poskytli dobromyseľnému nadobúdateľovi nehnuteľnosti z konkurzu právnu ochranu a to v princípe z dôvodov, ktoré boli vecnými dôvodmi pre prijatie neskoršej právnej úpravy § 93 ods. 3 ZKR.

35. Za zásadnú právnu otázku žalovaná konkretizovala tak, či 1) je vôbec v prípade nadobúdateľa nehnuteľností z konkurznej dražby v režime zák. č. 7/2005 Z. z. a jeho § 93 ods. 3 v znení od 1. januára 2012 chránená jeho dobrá viera voči prípadnému skutočnému vlastníkovi alebo je potrebné každopádne chrániť práva skutočného vlastníka, 2) alebo u takéhoto nadobúdateľa je možné chrániť jeho dobrú vieru iba za mimoriadne prísnych kritérií, keď tento by nemal mať akúkoľvek pochybnosť o tom, či úpadca alebo tretia osoba je vlastníkom v konkurze speňažovanej veci, 3) alebo v konkrétnom prípade spôsobu nadobudnutia konkurznej dražby maximálnu prísnosť voči nadobúdateľovi nemožno požadovať, keďže považuje za podstatnú „kulmináciu viacerých skutočností, ktoré len v ich vzájomnom súhrne môžu vypovedať o existencii dobrej viery“.

36. Žalovaná vyjadrila presvedčenie, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil a to tak, že nerešpektoval kritériá dobromyseľnosti nadobúdateľa veci v zmysle doterajšej praxe dovolacieho súdu poukazujúc menovite na rozhodnutie NS SR z 29. apríla 2020 sp. zn. 4Cdo/142/2019, skoršie uznesenie NS SR z 27. februára 2013 sp. zn. 6Cdo/71/2011, uznesenie NS SR z 29. januára 2020 sp. zn. 4Cdo/95/2019, ďalej na nález ÚS SR z 20. decembra 2017 sp. zn. I. ÚS 460/2017, rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 151/2016, I. ÚS 460/2017, I. ÚS 549/2015. Dovolaťka konštatovala, že z uvedeného vyplývajú jednotlivé kritériá posudzovania konfliktu prípadným pôvodným vlastníkom veci a nadobúdateľom veci v dobrej viere, v konkrétnom prípade odvolací súd tieto kritériá vôbec neskúmal a súd prvého stupňa taktiež. Výslovila názor, že rozhodnutie NS SR z 27. februára 2013 sp. zn. 6Cdo/71/2011 nie je rozporným s neskorším rozhodnutím z 29. apríla 2020 sp. zn. 4Cdo/142/2019, či z 29. januára 2020 sp. zn. 4Cdo/95/2019, tieto rozhodnutia je možné vykladať vo vzájomnom kontexte a v súvislosti komplementárne, pokiaľ by však dovolací súd mal za to, že ide v tomto prípade o iný náhľad týchto

rozhodnutí na kritériá dobromyseľnosti žalovaná má za to, že by išlo o dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

37. Odvolaciemu súdu vytýkala, že sa nevysporiadal s otázkou dobromyseľnosti spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o. ako nadobúdateľa nehnuteľností na konkurznej dražbe ani v súvislosti s tým, že správca konkurznej podstaty vôbec nezapísal v súpise majetku žiadnu poznámku o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie majetku do súpisu (§ 78 ods. 1 ZKR). Žalovaná zdôraznila, že súpis majetku konkurznej podstaty je dokument, v zmysle ktorého správca informuje nielen o majetku podstaty, ale súčasne aj o sporných právach k nemu (iný účel o spornosti práva ako práve informovať tretie osoby nie je). V súvislosti s tým poukázala na rozsudok NS SR sp. zn. 2Obo/13/2012, ako aj rozsudok sp. zn. 2Cdo/65/2008.

38. Záverom zdôraznila, že podľa dovolacieho súdu v zmysle uznesenia z 28. februára 2020 sp. zn. 6Cdo/60/2017 žalovaná v dovolaní nenapadla nesprávnosť právneho posúdenia súdu o dobromyseľnosti spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o. v konaní o vydanie nehnuteľnosti, toto procesné pochybenie žalovanej bolo dôvodom odmietnutia dovolania, resp. nezaobrerania sa otázkou dobromyseľnosti nadobúdateľa v danom prípade zo strany dovolacieho súdu, rovnako toto následne aj Ústavný súd SR považoval za procesné pochybenie žalovanej.

39. Napokon žalovaná požiadala dovolací súd v zmysle § 444 ods. 1 CSP o odklad vykonateľnosti napádaného rozsudku, nakoľko pokiaľ nedôjde k odkladu vykonateľnosti napádaného rozsudku spoločnosť SAT, s.r.o. bude katastrom nehnuteľností zapísaná ako ich vlastníka a v prípade scudzenia nehnuteľností spoločnosťou SAT, s.r.o. by sa ich vlastníkom mohla stať tretia osoba a žalovaná by sa ani v prípade úspechu tohto dovolania svojich vlastníckych práv nemusela domôcť. Existuje teda objektívny dôvod pre odklad, aby nedošlo k tomu, že by praktický význam tohto dovolacieho konania pre žalovanú a ochranu jej vlastníckych práv bol zmarený.

40. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť. Výslovila názor, že žalovaná napáda právoplatné rozsudky vo veci č. k. 5C/115/04-80, sp. zn. 18Cb/277/2007, ako aj právoplatné rozsudky vo veci sp. zn. 21C/19/2008 a právoplatný rozsudok Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 9Co/2009/2016. Pripomenula, že žalobkyňa 1.júna 2004 v súlade s § 517 OZ odstúpila od kúpnej zmluvy. Odstúpenie od kúpnej zmluvy je jednostranný právny úkon, o ktorom nerozhoduje súd, ten len skúma, či odstúpenie je v súlade s § 517 OZ. Hmotnoprávne dôsledky odstúpenia od kúpnej zmluvy nastávajú v okamihu doručenia druhej strane, t. j. 1.júna 2004. Poukázala na to, že po odstúpení od kúpnej zmluvy sa kúpna zmluva zrušila od počiatku a súd na podklade tejto skutočnosti určil žalobkyňu za výlučného vlastníka predmetných nehnuteľností. V súvislosti s námietkou žalovanej, že súd nevypočul správcu konkurznej podstaty JUDr. Ďuranu uviedla, že správca konkurznej podstaty bol v rovnakej veci vypočutý pred súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/19/2008 a súd vo veci sp. zn. 17Cb/131/2014 mal túto výpoveď k dispozícii, preto nepovažoval za potrebné a nutné znovu v tej istej veci vypočúvať správcu konkurznej podstaty, čo bolo napokon v právomoci sudcu. Záverom uviedla, že možnosti odklonu od zásady „nemo plus iuris...“ treba vždy posudzovať v kontexte základných ľudských práv a tie treba vykladať v súlade s praxou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Zdôraznila, že Dohovor favorizuje toho, kto v zmysle súkromnoprávných zákonných predpisov splnil všetky podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva (a nesplnil podmienky na ich stratu), pred tým, kto (hoc aj dobromyseľný o tom, že ich splnil), ich nesplnil.

41. K dovolaniu sa vyjadril aj intervenient na strane žalovanej spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o. Žilina, navrhujúc dovolanie zväžiť, nakoľko podľa jej názoru došlo k svojvoľnému a nezákonnému odňatiu vlastníckeho práva dobromyseľnému nadobúdateľovi.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je prípustný a aj dôvodný.

43. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

44. Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

45. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

46. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom odvolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky odvolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

47. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

48. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

49. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdnej veci.

50. Ak dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie

všetkých navrhovaných dôkazov (výsluch svedka správcu konkurznej podstaty úpadcu MISTA, s.r.o. Žilina JUDr. Mariana Ďuranu) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (podľa názoru dovolateľky svedka P.) nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudkov obidvoch súdov dovolací súd dospel k záveru, že nielen súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd primerane vysvetlili z akých úvah vychádzali pri hodnotení svedeckej výpovede svedka P.a, na základe akých okolností považovali jeho výpoveď za vierohodnú, zohľadniac ním uvádzané skutočnosti a na jej základe spolu s ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, ktoré považovali za rozhodujúce, prihliadajúc aj na závery vyslovené súdmi v už právoplatne skončenom konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/19/2008, podrobenom aj prieskumu ústavným súdom, nemali za preukázanú dobromyseľnosť spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o. Žilina ako vydražiteľa sporných nehnuteľností, z dôvodu ktorého dospeli k záveru, že v danom prípade nedošlo k prelomeniu zásady, že nikto nemôže preniesť na iného viac práv než má sám. Úvahy súdov oboch inštancií sú zrozumiteľné a nedošlo k takej diskrepancii vo vzťahu k navrhovaným a súdom vykonaným dôkazom, ktoré by znamenali, či už narušenie zásady rovnosti zbraní, alebo ktoré by inak znamenali odňatie prístupu žalobcu k spravodlivému procesu.

51. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd má za to, že po zohľadnení obsahu odôvodnení rozhodnutí prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu, ktoré v zmysle § 387 ods. 2 CSP z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08 a IV. ÚS 350/09) bola daná odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré boli v konaní účastníkmi nastolené. Napriek skutočnosti, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení jeho rozsudku skutočne dopustil určitých pochybení za situácie, že odvolací súd tak, ako to potvrdila v dovolaní aj dovolateľka, v kontexte nesporných skutočností tieto závery v odôvodnení jeho rozsudku, napravil odvolací súd, zohľadniac, že sa pochybenia týkali inak nesporných skutočností sa nestotožnil s názorom dovolateľky, že tým, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie nezrušil a nevrátil mu vec na ďalšie konanie porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Vychádzajúc z odôvodnení rozsudkov dovolací súd dospel k záveru, že súdy odôvodnili aj nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom, súd prvej inštancie sa ním zaoberal v ods. 26 a 27 odôvodnenia jeho rozsudku, pričom odvolací súd nielenže na ne poukázal, ale závery súdu prvej inštancie ešte doplnil v ods. 38 odôvodnenia jeho rozsudku. Po preskúmaní veci teda dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenia rozhodnutí obidvoch súdov nie sú nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňajú parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

52. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

53. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 <. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

54. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

55. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky predovšetkým musí ísť o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nemôže ísť o skutkovú otázku. Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu) nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Za otázku relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať ani otázku, ktorá je riešená priamo v texte príslušnej právnej normy.

56. V danom prípade dovolateľka tvrdila (§ 421 ods. 1 písm. b)), že dovolací súd nikdy neriešil otázku 1) interpretácie § 93 ods. 3 ZKR a to konkrétne sa nevyjadril, či zákonnú dikciu „vedel alebo musel vedieť“, že tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom vecí“ je potrebné interpretovať doslovným spôsobom, teda, že nedobromyseľný nadobúdateľ je vtedy nedobromyseľný, ak vedel alebo musel vedieť, že tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom vecí, alebo pre zistenie jeho nedobromyseľnosti postačuje, že nadobúdateľ mohol mať pochybnosť o tom, či tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu je vlastníkom vecí, 2) či je vôbec v prípade nadobúdateľa nehnuteľností z konkurznej dražby v režime zák. č. 7/2005 Z. z. a jeho § 93 ods. 3 v znení od 1. januára 2012 chránená jeho dobrá viera voči prípadnému skutočnému vlastníkovi, alebo je potrebné každopádne chrániť práva skutočného vlastníka, 3) alebo u takéhoto nadobúdateľa je možné chrániť jeho dobrú vieru iba za mimoriadne prísnych kritérií, keď tento by nemal mať akúkoľvek pochybnosť o tom, či úpadca alebo tretia osoba je vlastníkom v konkurze speňažovanej veci, 4) alebo v konkrétnom prípade spôsobu nadobudnutia na dražbe v priebehu konkurzu, maximálnu prísnosť voči nadobúdateľovi nemožno požadovať, keďže je potrebné považovať za podstatnú „kulmináciu viacerých skutočností (ďalej špecifikovaných v dovolaní), ktoré len v ich vzájomnom súhrne môžu vypovedať o existencii dobrej viery“.

57. Ďalej v texte dovolania dovolateľka uvádza aj ďalšie otázky, tieto však po prihliadnutí na ich obsah sú podľa názoru dovolacieho súdu v zásade totožné s už uvedenými otázkami, len sú inak sformulované.

58. Podľa § 93 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. v znení od 1. januára 2012 kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci, iba, že vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci.

59. V danom prípade otázka formulovaná dovolateľkou je riešená priamo v hypotéze ustanovenia § 93 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2012. Citované zákonné ustanovenie dáva teda jednoznačnú odpoveď na dovolateľkou formulovanú otázku, a to, že nadobúdateľ v konkurze nenadobudne nehnuteľnosť zaradenú do súpisu majetku konkurznej podstaty od nevlastníka vtedy, ak vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že uvedenú otázku nemožno považovať za relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Nebol tak splnený zákonný predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z citovaného zákonného ustanovenia. Pokiaľ ide o právnu otázku dovolateľky, označenú v odôvodnení tohto rozhodnutia dovolacím súdom ako 2), ani táto nie je podľa názoru dovolacieho súdu relevantná podľa § 421 ods. 1 CSP, keď z ustanovenia § 93 ods. 3 ZKR v znení účinnom od 1. januára 2012 nepochybne vyplýva, že citované zákonné ustanovenie umožňuje nadobúdateľovi v konkurze nadobudnúť nehnuteľnosť zaradenú do súpisu majetku konkurznej podstaty aj od nevlastníka práve za predpokladu, že je nadobúdateľ dobromyseľný. Ani jeden z vo veci konajúcich súdov netvrdil, že by dobrá viera nadobúdateľa nehnuteľnosti chránená nebola, tieto súdy sa otázkou dobromyseľnosti zaoberali, avšak dospeli zhodne k záveru o nepreukázaní dobromyseľnosti žalovanej, so záverom ktorým žalovaná nesúhlasí. V súvislosti s otázkami označenými dovolacím súdom ako 3) a 4) dovolací súd opätovne konštatuje, že na tieto dovolateľkou formulované otázky dáva odpoveď priamo citované ustanovenie § 93 ods. 3 ZKR a preto ani tieto otázky dovolací súd nepovažoval za nastolené spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 CSP. Uvedené ustanovenie v znení od 1. januára 2012 ponecháva naďalej výnimku zo zásady „nemo plus iuris“, pozíciu nadobúdateľa však oslabuje tým, že nadobúdateľ nenadobudne vlastníctvo, ak vedel, alebo musel vedieť, že úpadca nie je vlastníkom veci. Podľa názoru dovolacieho súdu zákon podmienky, za ktorých nadobúdateľ vlastnícke právo nenadobudne konkretizoval celkom určitým spôsobom, nevzbudzujúcim akúkoľvek pochybnosť.

60. Dovolaťka vyvodila prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

61. Podľa § 421 ods. 1 písm. c) dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

62. I keď, podľa názoru dovolacieho súdu otázku, tak ako bola formulovaná dovolateľkou, nemožno považovať za relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd ani nezistil, že by došlo k jej rozdielnemu riešeniu. Pokiaľ dovolateľka svoje tvrdenie o rozdielnom rozhodovaní určitej právnej otázky dovolacím súdom preukazovala odkazom na viaceré rozhodnutia NS SR napr. 3Cdo/223/2016, 3Cdo/115/2016, 3Cdo/144/2010, 5MCdo/12/2011 a na druhej strane napr. sp. zn. 6Cdo/71/2011, I. ÚS 549/2015 dovolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že v konaniach, na ktoré dovolateľka poukazuje, nebola riešená otázka nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, zapísanej do súpisu, v konkurze dražbou za situácie, že úpadca nebol vlastníkom a to v zmysle § 93 ods. 3 ZKR v znení účinnom od 1. januára 2012, teda, po tom, čo zákon výslovne upravil, že nadobúdateľ nenadobudne vlastníctvo iba vtedy, keď vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom veci. Napokon aj samotná dovolateľka v dovolaní konštatovala, že ani v jednom z ňou uvádzaných dôvodov nešlo o prípad, keď zákon výslovne chráni dobromyseľnosť nadobúdateľa voči právnym vzťahom týkajúcim sa nadobúdanej veci z minulosti. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka v tomto smere neopodstatnene vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

63. Dovolaťka vyvodila prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP tvrdiac, že sa odvolací súd pri riešení právnej otázky, na ktorej spočíva jeho rozhodnutie, odklonil od toho riešenia určujúcej otázky, ktoré zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Vychádzajúc z obsahu dovolania, žalovaná však ničím nekonkretizovala, ako sa mal odvolací súd pri posudzovaní kľúčovej otázky pre rozhodnutie odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd nie je oprávnený nahrádzať pasívu dovolateľky. Navyše pokiaľ procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania a tvrdí, že určitá právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená a zvolené riešenie sa stalo súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) je len logické, že súčasne nemôže úspešne argumentovať tým, že tá istá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo, že je (tá istá otázka) rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP) tak, ako to urobila dovolateľka. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalovanej nie je ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné.

64. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP a ani podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP nie je procesne daná, preto jej dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

65. Žalovaná mala v dovolacom konaní plný úspech, preto jej dovolací súd priznal podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

66. Predpokladom na rozhodnutie dovolacieho súdu o odložení vykonateľnosti napadnutého rozsudku je, že podané dovolanie je prípustné a môže byť úspešné. Keďže dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej je neopodstatnený návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti v zmysle § 444 ods. 1 CSP, pričom dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie NS SR z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/616/2015).

67. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.